

zeló važno in sveto opravilo. Kakor so se o začetku katoliške cerkve duhovniki posluževali otrok, da so pošiljali sveto večerjo mučenikom v ječo, tako nesi tudi ti presveto hostijo materi v ječo za obhajilo, a drugo pridrži zase, da moreš vpríčo ljube matere prejeti prvo sveto obhajilo. Jaz ne morem s tabo ker sem slab in nadložen in se tudi bojim sovražnikov. Idi toraj sama, in Bog naj hodi s teboj!“

To izgovorivši, me čestiti gospod še blagosloví, in potlej mi izročí presveti zaklad.

Nemogoče mi je, dragi gostje, da bi vam razodela svoje občutke, ki so me obdajali, ko sem vzela sv. hostiji v svoji roki, in ji položila na svoje srce. Užé šestdeset let je preteklo od ónega časa, a še zmirom čutim v svojem srci nepopisljivo veselje, kedar se spomnim ónega presrečnega trenutka.

Med potjo sem vedno molila. Najmanjšega strahú nijsem čutila, in zdelo se mi je, da slišim angeljsko petje. Kmalu sem bila pri materi v ječi. Dobra žena jetničarjeva me je pustila dljé časa z materjo, ker je znala, da sve zdaj zadnjikrat skupaj.

O kako sem plakala, ko sem bila zopet z materjo skupaj, in sem jej pripovedovala, kar so mi bili preč. g. kanonik naročili. Potlej sve pokleknili. Materin obraz je bil podoben angeljskemu, in njene besede so bile tako sladke in prijetne, da tem enakih nijsem potlej nikdar več slišala.

Presveto rešnje telo sve položile na mizo, in je dolgo časa prav pobožno molile. A ko sem jaz vse molitvice, ki sem jih bila od nežne mladosti moliti vajena, vpríčo matere izmolila, vzeli so mati sv. hostiji, dali so meni zavžiti jedno, a z drugo so se sami obhajali. O dragi moji gostje! kdo bi mogel popisati tá trenotek!

Druzega jutra se podam v ječo, da bi se pogovarjala s preljubo materjo; a nij mi bilo dopuščeno. Rečeno mi je bilo, da naj pridem prihodnji teden.

Zvesti služabnik Peter me je spremil do gosp. kanonika. Starček me prime za roko, pelje me k oknu ter na nebó kazajoč mi pové vse, kar se je zgodilo s preljubo materjo. „Ljubo dete,“ reče mi, „tvoja mati so užé gori v nebesih, tamkaj se zopet vidita. Puntarji so tvojo nedolžno mater umorili!“

Ta ginljiva prigodba naredi tudi pri sedanjih okoliščinah na vsacega človega globok vtisek. Pobožna mati, ki je toliko prosila, da bi njen otrok prvo sveto obhajilo prejel, gotovo nij opustila, Boga prositi za milost, da bi tudi ona pred smrtjo še jedenkrat prejela sv. obhajilo. Kako čudna so tedaj božja pota! Ako Bog hoče pomagati, ne manjka mu pripomočkov nikoli.

Postlovenil A. Š.

Dvojna domovina.

Oče in Slavko.

Slavko. Kako se denes oblački lepó podé po nebu! Drug preko druzega se ženó in izmed njih migljajo svitle zvezdice. Le pogledjte, oče, te zvédave lučice, kako se prikazujejo izza temno-sivih oblakov, potlej zopet naglo zginévajo, da se mi zdí, kakor bi se hotele igrati „skrivača“ z menoj. Kaj ne, oče? zvezdice to so lepe in prijazne lučice.

Oče. Dà, dà, ljubi moj Slavko. Človek se jih ne more nagledati in čim bolj je gledamo, tem bolj se nam zdi, kakor da bi govorile z nami, ubogimi ljudmi.

Slavko. Oh, oče! Meni se vedno dozdeva, kakor da bi me klicale góri k sebi, zdí se mi, kakor da bi bil užé nekđaj góri pri njih, in bi si zopet želel tja góri k njim priti.

Oče. Ali želiš to? Rad ti verjamem. Saj si vsi ljudje na zemlji želimo, da bi prišli jedenkrat tjá gori, kjer te nebeške lučice tako prijetno migljajo.

Slavko. Ali oče, jaz bi tudi rad pri vas bil. Ako niste vi pri meni, dolg čas mi je, in jedva (komaj) pričakujem, da pridete k meni.

Oče. Vidiš, tako je. Ako si v tujej hiši, naj ti je ondu še tako všeč, vendar si želiš naposled zopet nazaj v domačo hišo, k očetu in materi, k bratom in sestricam. Tako je tudi, ako pogledaš góri k nebu in vidiš zvezdice migljati, takój poželiš tjá gori k njim, daleč, daleč preko ónih sivih oblakov.

Slavko. Prav ste rekli, oče! res mi je tako. Ali povéjte mi, od kod to pride? Saj so zvezde vendar tako daleč od nas, in jaz celó nič ne vem, kako je tam góri nad nami. Vse drugače je, ako sem v kakej tujej hiši in si potlej želim zopet k vam v domačo hišo.

Oče. Nič drugače nij, ljubo moje dete! To pride le od tod, ker ima vsak človek dvojno domovino.

Slavko. Vsak človek ima dvojno domovino? Oče! tega zopet ne umejem.

Oče. Saj si ravno poprej sam rekel, da se ti dozdeva, kakor bi užé jedenkrat bil tam góri pri svitlih zvezdicah. To se zná, da še nijsi bil tam gori. Ali povej mi, mar nijso nebesa tudi domovina? naša prava domovina, kjer bomo večno živali? — Vidiš, samo toliko časa, da na zemlji živimo, je zemlja naše prebivališče; a v nebesih ima človek tudi svoje prebivališče; tudi tam góri je njegova domovina, zatorej ga vedno vleče in mika tjá, kjer je vsih ljudi pravi Oče. Bodi pobožen in dober, ter se večkrat oziraj tjá góri k svitlim zvezdicam na nebeskem oboku, kajti tam góri so tudi tvoji bratje in sestre, tvoj oče in tvoja mati, in z nami vsemi prideš tudi ti tjá góri k dobremu Bogu v nebesa, ki je naš najboljši oče in stvarnik vseh stvari. Bodi tedaj pobožen in dober, ter se ravnaj ves čas svojega življenja po njegovih zapóvedih! Ali storiš to?

Slavko. Dà, oče! to tudi storim.

— m —

Bršljan in brest.

(Iz nemškega na slovensko presadil Sv. P...ar.)

Vedno zeleni bršljan se je težavno plazil po rujavej zemlji, ozirajóč se po kakem drevesu, da bi se ga poprijel in ovil okoli njega. Težko mu je délo, da črvi objédajo in glóđajo njegove listke in da prah leží po njihovem zeleno-bojnem blestilu. Kakor nalašč ugleda mlado in vitko brestovo drevesce. Takój se priplazi do njegove korenine in je poprosi: „dovoli mi, lepo drevesce, da ovijem svoje svitle listke okoli tvojega debla! Koristi sicer ne bodeš imelo nobene od mene, a vsaj olupšal te bodem. Ko se tvoje in družih dreves listje